

Příď brigy zvané Afelandra zlehka prorážela vody Karibského moře, od jehož hladiny se odrážely paprsky poledního slunce. Vál mírný vítr, plachty spíše visely, než aby se pod nápořem proudu vzduchu napínaly. Na dřevěné palubě odpočívalo několik mužů různého věku, vzrůstu a také původu. Již nějakou dobu se plavili po moři, již nějakou dobu si říkali piráti a již nějakou dobu byli, co se příjmu tekutin týče, odkázání pouze na rum, což se projevovalo nejen na jejich morálce, jež momentálně prakticky neexistovala, ale také na jejich bojeschopnosti.

Nikdo z chrápajících pirátů nehnul ani brvou, když prkna paluby zavržala pod rázným krokem sotva sto sedmdesát centimetrů vysoké ženy, oděné ve vínově červený kabát, na němž bylo znát, že zažil lepší časy, pořád ale vyvolával okázalejší dojem než cokoli, čím se honosili členové posádky. Totéž platilo o ženiných černých kalhotách, jejichž nohavice byly zastrčené ve vysokých kožených botách na širokém podpatku. Kabát nosila rozepnutý, díky čemuž se jejího na pohled velmi příjemně vyvinutého hrudníku dotýkal jemný vánek, jenž pronikal i skrze tenkou bílou košili. Kaštanově hnědé dlouhé vlasy skrývala pod černým, jen málo obnošeným trojcípým korzářským kloboukem.

Bystré, vypočítavé oči ženy známé pod jménem May Dubois se okamžitě po příchodu na palubu zahleděly na hromadu pirátů, kterou nazývala svou posádkou. Znechuceně si měřila každého z nich, i když to nebylo lehké, jelikož někteří skutečně leželi jeden na druhém a soudit, ke kterému tělu patří která končetina, představovalo náročný úkon. S rozladěným výrazem se od mužů odvrátila a svižně se vydala k přídi, kam původně mířila.

Ačkoliv při pohledu na svou posádku takřka pohrdavě krčila špičatý nos a rty se jí kroutily v úšklebek, tak stav pirátů nepovažovala za překvapivý. Respektive byl předvídatelný a sama moc dobře věděla, že pokud brzy nenarazí na vhodný cíl, bude posádka pro boj na-

